

Kuolema on sittenkin totta

KATJA MALIN-KAARTINEN

© Katja Malin-Kaartinen
ISBN 978-952-68715-1-6

Taitto: Janne Lahtinen, Grafinote Oy
Paino: Picascript Oy
Tuusula, helmikuu 2017

SISÄLTÖ

Huuto	5
Paino	6
Järjetön maailma	7
Tule takaisin	8
Mitätöntä mössöä	9
Kammottava silmä	10
Talviaamu	11
Veden imu	12
Musta auto	13
Maan imu	14
Katse	15
Elämä	16
Surumielinen mies kukkulalla	17
Henki	18
Kaukaisessa maassa	19
Suuret sateet saapuvat	20
Luudalla taivaaseen	21
Suru	22
Sätkynukke	23
Ote	24
Menetysten markkinat	25
He eivät voi puhua	26
Ihana enkeli	27
Kultaiset kynttilät	28
Sammakotyttö	29
Niin paljon meni	30
Kohti kuolemaa	31

Kaikki on hyvin	32
Sydän sotkua täynnä	33
Kuolema on sittenkin totta.	34
Peili.	35
Pelon perjantai	36
Off	37
Herran huoneessa.	38
Surun seireeni	39
Rumpalipoika	40

HUUTO

Seison kaupan kassajonossa ja katselen pelokkaana ihmisiä.
Tietävätkö he tilanteestani jotain,
näkevätkö kenties lävitseni.
Maa jalkojeni alla alkaa liikkua,
huimaus saa pääni kohisemaan.
Kohta huudan sen kaiken pahan koko maailmalle.

PAINO

Tunnen painon harteillani,
tunnen sen niin voimakkaana,
että voisin lyyhistyä.
Musertava ahdistus pitää minua otteessaan,
kulkee varjona edelläni.
Valo takanani loittonee,
himmenee,
viimein sammuu.

JÄRJETÖN MAAILMA

Sumuverhon läpi katselen maailmaa,
itkusta ei meinaa tulla loppua.
Järjetön maailma.

TULE TAKAISIN

Kaipaus saa uusia muotoja.

Se vie jalat alta ja saa hengen salpautumaan.

Tule takaisin.

MITÄTÖNTÄ MÖSSÖÄ

Latteat ilot,
valjut onnet.
Samaa mitätöntä mössöä kaikki.

KAMMOTTAVA SILMÄ

Kammottava silmä tarkkailee liikkeitä,
odottaa sopivaa hetkeä.
Nopeasti kaikki on ohi.
Elämä lipuu pois veltosta ruumiista.

TALVIAAMU

Talviaamu valkenee kirkkaana ja kylmänä.
Täytekakku katettuna keittiön pöydälle.
Sisällä talossa nainen huutaa kauhusta.
Ahdistus tunkee ulos ovista ja ikkunoista.
Lähetti tuo kimpun kukkia.
Ilon juhlat vaihtuvat hautajaisiin.

VEDEN IMU

Vesi vie miehen mennessään,
imee itseensä elämän.
Armoton kamppailu päättyy kuoleman syleilyyn.
Eloton ontto kuori makaa rantahietikolla.
Meri ja taivas yhdistivät väkevän voimansa.

MUSTA AUTO

Vieraat seisovat kirkon pihalla.
Puut ovat peittyneet valkeaan lumipukuun.
Valkoinen arkku kannetaan mustaan autoon.
Auton ja elämän ovet suljetaan.
Auringonsäteet saattelevat Hänet liekkimereen.
Auto lipuu hiljaa pois näkyvistä,
mutta onneksi Hän on edelleen täällä.

MAAN IMU

Kuopasta kuuluu tuskainen ulvonta ja kuoleman korina.
Väsyneet kädet tarttuvat lapioon,
heittävät multaa kuopan päälle.
Äänet vaimenevat.
Aika pysähtyy.
Tulee pimeys.
Maa imee elämän itseensä.

KATSE

Siinä se katsoo minua tähtisilmillään.

Ei kerro kaikkea.

Mieli täynnä toivottomuutta,

vaiettuja vaihteita,

suuria suruja.

Kuka päätti, että käy näin?

ELÄMÄ

Yksinkertaista.

Selkeää.

Voimallista.

Nälkää.

Sitä elämä on.

SURUMIELINEN MIES KUKKULALLA

Kukkulalla seisoo surumielinen mies.
Myrsky kulkee hänen lävitseen,
viiltävä tuuli takertuu hänen ihoonsa.
Hän ei edes huuda,
vaan antautuu voiman riepotehtavaksi.
Peli on menetetty.

HENKI

Henki pyrkii ulos arkusta.
Soluttautuu huoneen jokaiseen nurkkaan.
Hyräilee kevyttä melodiaa hiljaisella äänellään.
Tanssii sydämensä kyllyydestä ja juopuu elämänvoimasta.
Aamun tullen hiipii takaisin pimeään.
Kansi paukahtaa kiinni.
Hän kävi täällä.

KAUKAISESSA MAASSA

Kaukaisessa maassa
saa olla vailla kipua ja kärsimystä.
Siellä rakkaiden on vihdoin hyvä olla.

SUURET SATEET SAAPUVAT

Suuret sateet saapuvat vielä.
Ne tuovat mukanaan voimallisen veden.
Pauhaavan kosken.
Ukkosen, joka peittää kaiken alleen.
Minä olen valmis.

LUUDALLA TAIVAASEEN

Ehkä se lensi luudalla taivaaseen.
Suhautti satasta taivaanportille.
Tietenkään se ei malttanut puolimatkaan jäädä,
vaan kiirehti perille suorinta tietä.
Nyt ajetaan mutkat suoriksi.
Vihdoinkin se on perillä.
Kiire on ohi.

SURU

Suru.

Se on muistoja.

Tarinoita.

Tuskaa.

Kaipausta.

Hätää.

Rakkautta.

Lohdutonta luopumista.

SÄTKYNUKKE

Elämä on kuoleman sätkynukke.
Aikansa se sätkii ja pyristelee,
juoksee karkuun minkä kerkiää.
Lopun viimein antautuu kalman käskytettäväksi.
Nöyrtyy ja alistuu.
Loppu.

OTE

Käsi tarttuu kahvaan.
Oven takana haisee kuolema.
Kalman käry,
musta veri.
Ote kahvasta lipeää ja hahmo kääntyy pois.
Ei sinne voi millään mennä.

MENETYSTEN MARKKINAT

Menetysten markkinoilla kaikki on kaupan.

Henki,

kuolema,

pettymys,

ihan koko elämä.

Mitä sinulle saisi olla?

HE EIVÄT VOI PUHUA

Suuret suut puhuvat pahoja lauseita.
Viheliäiset valheet valtaavat kaupungin.
Ihmiset tarttuvat tuhansiin tarinoihin,
jokainen tietää jotakin.
Eikä kukaan puhu kuitenkaan mitään.
He eivät voi, sillä he pelkäävät.

IHANA ENKELI

Sinä istut valkoisen hattarapilven päällä.
Puhallat lempeän tuulen pienokaisesi poskelle.
Ihana enkeli.

KULTAISET KYNTTILÄT

Kultaiset kynttilät valtaavat lumisen maan,
liekit lepattavat elämälle.
Elämä ei lopu kuolemaan,
se muuttaa vain muotoaan.
On aika päästää irti.

SAMMAKKOTYTTÖ

Sammakkotyttö pomppii sinne tänne.
Poukkoilee ja kurnuttaa kiivaasti.
Säntäilee ja sätkii.
Pläts ja jää kengän alle.
Siihen loppuu hätäily ja hötky.
Sammakkotyttö makaa liikkumatta paikallaan.
Hän on elossa enemmän kuin koskaan.
Ja on niin pirun onnellinen.

NIIN PALJON MENI

Huh mikä menetysten ruuhkavuosi!

Veli meni.

Ystävä meni.

Usko meni.

Toivo meni.

Elämä meni.

Jäljelle jäi vain tahto selviytyä.

Sen ansiosta olen edelleen elossa.

KOHTI KUOLEMAA

Se käveli muina miehinä kohti kuolemaa.
Ei tiennyt, että kohta on lähtö lähellä.
Noutaja saapui varoittamatta.
Tempaisi tikarin taskusta.
Vei pojalta isän ja isältä pojan.
Julmaa.
Ja niin helvetin kohtuutonta.

KAIKKI ON HYVIN

Poika katsoo naista suurilla silmillään.
Kysyy, mitä nyt tapahtuu?
Nainen lohduttaa poikaa,
kaikki on hyvin vaikka en pystynytäkään pitämään sinua.
Olet minulle liian rakas.

SYDÄN SOTKUA TÄYNNÄ

Olen yltä päältä savessa,
harmaassa haisevassa liejussa.
Karneat kokemukset.
Mustat maisemat.
Tuskalliset tarinat.
Sydän sotkua täynnä.

KUOLEMA ON SITTEKIN TOTTA

He seisovat jähmettyneinä hiljaisessa huoneessa.
Huone kätkee sisäänsä kammottavia ja kauniita arkkuja.
Otetaan tämä, sanoo yksi heistä.
Muut nyökyttelevät,
eivät järkytykseltään muutakaan voi.
Kaunis on arkku ja niin oli poikakin.
He poistuvat ovesta kyyneleet kasvoillaan.
Kuolema on sittenkin totta.

PEILI

Peilissä seisoo kalpea nainen.
Surulliset silmät eivät tiedä mihin katsoa.
Kuihtuneet kasvot kätkevät sisäänsä suunnattoman surun,
mielettömän ikävän,
tuskaisen toivottomuuden.
Kai hän sentään on elossa vielä?
Kyllä,
hän tekohengittää.

PELON PERJANTAI

Pelon perjantai tulee pyytämättä.
Saapuu sotkemaan sisukseni.
Pilailee ja pitää pilkkanaan.
Minä seison sen edessä voimattomana.
Lyyhistyn polvilleni.
Mieli musertuneena nousen ylös ja jatkan rämpimistä.

OFF

Elämä sanoi itsensä irti.
Otti loparit.
Painoi off-nappulaa.
Siihen loppui leikki.
Kuolema lähti sille kuskiksi,
minne lie menevät.

HERRAN HUONEESSA

Mustiin pukeutuneet miehet kantavat valkoista arkkua.
Auringonsäteet leijailevat sisään kirkon ikkunoista.
Valaisevat Herran huoneen.
Sisällä arkussa makaa ruhjottu mies.
Itkevät ihmiset jättävät jäähyväisiään,
viimeisiä viestejään.
Tila on täytetty kyynelillä ja kaipauksella.
Hyvää matkaa taivaankotiin.

SURUN SEIREENI

Surun seireeni laulaa kirkkaalla äänellään
satumaisia sointuja.

Kutsuu kuoleman kotiinsa.

Tansittaa tuskaa aamuun asti.

Saanko luvan?

RUMPALIPOIKA

Soita poika rumpuja,
tao niin, että taivaankansi tärisee.
Mitä kovempi pauhu ja järisyttävämpi jyrinä,
sitä helpompi meidän on olla.
Silloin tiedämme,
että rumpalipoika on päässyt kotiin.

Läheisen traaginen kuolema värjää ihmisen mielenmaiseman mustaksi. Valot muuttuvat varjoiksi. Toivottomuus tunkeutuu mieleen ja kehoon, tuska pitää otteessaan. Elämä voidaan ottaa meiltä pois silloin kun sitä vähiten odotamme. Kuolema muuttaa ihmisen käsityksen elämästä.

Elämä on lahja.